

Nygart: Naar vi nu for tredje Gang beskæftiger os med denne Sag, sker det i Henhold til Revisionsbestemmelsen i den nugældende Lov om Lukning af Butikker og Lagere. Det er ikke længere siden end i Fjor, at vi her i Landstinget havde en udførlig Debat om 8-Lukningsloven, og jeg skal derfor ikke ved denne Lejlighed komme dybere ind paa Sagen eller paa de enkelte Bestemmelser. Jeg tror, det er mest tjenligt, at vi hurtigst muligt faar Lovforslaget til Behandling i et Udvalg og ser, om det er muligt at udjævne de Uoverensstemmelser, der er nu. Jeg henviser til de Udtalelser, der fremsattes af Ordføreren for mit Parti i Fjor, og til de Udtalelser, jeg selv fremkom med ved Sagens anden og tredje Behandling. Jeg skal ikke komme ind paa at gentage dem her, men kun sige, at hele den Lovgivning, vi her er inde paa, er mig meget usympatisk. Jeg kan ikke se, at Lovgivningsmagten burde have blandet sig i den Slags private Forhold. Men vi er nu en Gang kommet ind derpaa, og det vil være vanskeligt at tage et Tilbageskridt. For mig vil derfor Stillingen nærmest være den, at man bør søge at holde igen og ikke komme længere frem ad denne Vej, end vi allerede er. Med disse Ord skal jeg anbefale, at Sagen prøves i et Udvalg.

Poul Rasmusen: Ogsaa jeg kan i Hovedsagen henholde mig til de Udtalelser, jeg har fremsat under denne Sags tidligere Behandlinger her i Tinget. Det Hovedpunkt, hvorom jeg ikke er enig med den højtærede Minister, er Lovforslagets § 1. Hertil blev der fra min Side i Fjor stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Indførelse af en tidligere Lukning kun skulde kunne ske ved kommunal Vedtægt, naar det krævedes af en overvejende Del af Butiksindehaverne. Det forekommer mig fremdeles, at det vilde være rigtigt at foretage en saadan Indskrænkning, idet jeg forstaa Lovens Formaal som værende dette at træffe Foranstaltninger af en saadan Art, at Omsætningen ikke indskrænkes, men at det samtidig forhindres, at Butikkerne til ingen Nytte holdes aabne længere end højest nødvendigt. Og er der nogen, der har Interesse af, at netop dette Formaal naas, er det Butiksindehaverne. De har sammen med Publikum Interesse i, at der ikke sker saadanne Indskrænkninger, at deres Omsætning gaar ned, og de har paa den anden Side sammen med deres Medhjælperes Interesse i, at Butikkerne ikke holdes aabne længere end højest

nødvendigt. Ved at gaa denne Vej vilde man i Virkeligheden ogsaa udvikle det System, hvorefter Butikslukningen hidtil er ordnet, og som bygger paa den frivillige Overenskomst mellem de handlende. Man har jo set, hvorledes man i Virkeligheden ad denne Vej er naaet til 8-Lukningen, og man har ogsaa set, hvorledes der rundt omkring gøres Forsøg gennem Organisationerne paa at skabe Enighed mellem de enkelte handlende om frivilligt at lukke tidligere. Nu har dette i det praktiske Liv adskillige Gange formet sig saaledes, f. Eks. her i København, at der i en enkelt Gade er gjort Forsøg paa at indføre en tidligere Lukning for en enkelt Branches Vedkommende, og at omtrent alle vedkommende i Gaden er blevet enige derom, men at saa den sidste, der bor oppe ved Hjørnet, har sagt: Ja, jeg vil ogsaa gerne være med, men saa er det rigtignok nødvendigt, at ogsaa min Konkurrent, som bor lige om Hjørnet i den anden Gade, kommer med — og denne Mand har man saa ikke kunnet faa med, uden at man ogsaa skulde have hele hans Gade med. Paa den Maade vanskeliggøres det at foretage noget ved frivillig Overenskomst, men denne Vanskelighed vilde man komme ud over ved en Regel om, at Kommunalbestyrelsen kunde træffe Bestemmelse, vel at mærke efter Andragende fra den langt overvejende Del af Butiksindehaverne eller fra deres Organisationer.

Ligesom den foregaaende ærede Taler skal jeg ikke ved nærværende Lejlighed komme ind paa Enkeltheder, da Lovforslaget, efter hvad der er udtalt, jo vil blive behandlet nærmere i et Udvalg.

Vejstrup: Ogsaa jeg skal indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget og undlade at fremsætte vidtløftige Betragtninger over denne Sag, som vi ogsaa i Fjor havde til Behandling i dette høje Ting. Under Behandlingen i Fjor forekom der mig at være en principiel Uenighed til Stede om selve Lovforslaget. Denne principielle Uenighed er maaske fremdeles til Stede, i hvert Fald synes de Udtalelser, der er fremsatte af foregaaende ærede Talere, mig at tyde paa, at den ikke er fuldstændig forsvundet. Imidlertid synes det mig, at de forskellige Parter, som er interesserede i denne Sag, vilde kunne føle sig tilfreds-stillede ved at se dette Lovforslag ophøjet til Lov. Der er først de to Parter, Arbejdsgiverne og Arbejderne, Principalerne og Medhjælperne. Disse vilde sikkert have